

Eörsi István

Az Amnesty International szlovéniai tagozata egy fiktív történetet bemutató filmben Ausztrián, Argentínán és Malawin kívül köztársaságunkat is olyan országnak mutatta be, ahol előfordul

rendőri erőszak. Az Országimázs Központ felháborodott ezen, és elérte, hogy az emberjogi szervezet szlovéniai részlege elnézést kérjen. A magyar tagozat elnöksége számomra rejtélyes okból lemondott. Az Országimázs Központ további jogi lépéseket latolgat, ellenpropagandát szervez Szlovéniában, és a londoni központtól is magyarázatot követelt.

Valóban nem bölcös dolog fiktív történetekkel vádolni, mert ezek – éppen fiktív jellegük folytán – nem bizonyíthatók és nem is cáfolhatók. A szlovén tagozat ezért okkal kért bocsánatot. De miféle ellenpropagandára készül a mi Országimázs Központunk? Azt nyilván nem kell bizonygatnia, hogy a fiktív történetet kitalálták. Talán magyarellenességgel vádolja majd az Amnesty Internationalt? Ez

nevetséges volna, még akkor is, ha e szervezetnek nemrégiben csakugyan vissza kellett vonnia egy igazságtalan vádat. Tudvalevő, hogy az Amnesty International Németországot is el szokta marasztalni a menedéjog megnyirbálása miatt, és ez Egyesült Államokat is, amiért különös kegyetlenséggel alkalmazza állampolgárai ellen a halálbüntetést. A németek és az amerikaiak mégsem pocskondiázzák német- vagy yankee-ellenesnek ezt a szervezetet. Akkor talán azt óhajtja a mi Országimázs Központunk elhithetni bárkivel, hogy Magyarországon nem fordul elő rendőri erőszakoskodás? De hiszen a Legfőbb Ügyészség kimutatása szerint 2000-ben 81 rendőr ellen indult ilyen ügyekben eljárás, és minthogy kényszer-vallatásoknak és egyéb erőszakos cselekményeknek ritkán akadnak civil tanúi, bizonyosak lehetünk abban, hogy sokkal több törvénysértésre került sor, mint eljárásra. Az Amnesty International londoni központjában bejelentették, hogy a reklámfilm bizonyítható tényeken alapul, de

idehaza is tudja minden épelméjű állampolgár, hogy hazánkban előfordulnak rendőri túlkapások. Ez a bánatos igazság nem csak a jelenlegi kormányt terheli meg. Az előző kormány idején, amikor párttársam, Kuncze Gábor töltötte be a belügyminiszteri posztot, tagja voltam a szabad demokraták emberjogi munkacsoportjának, amely egyebek között a rendőri erőszak eseteit kutatta. A bizottság feloszlatta magát, mert a párton belül is túl nagy ellenállásba ütközött, de azt azért senki sem mondta, hogy a vizsgált jelenségek nem léteznek. A pártállamtól, majd Antall Józseftől örökölt rendőri vezetés, melynek egyik illusztris tagja ma éppen belügyminiszter, Horn Gyula feltétlen támogatását maga mögött tudva meggátolta, hogy Kuncze és néhány segítője érvényesítse a rendőrségen belül a szabad demokraták tradicionális emberjogi szemléletét. Ma viszont a hatalom egészétől idegenek az emberjogi szempontok. Az Országimázs Központnak és ideológiai segítőinek ezért nem külföldi

kémszervezetek aknamunkájáról és egyéb bonyolult összefüggésekről kellene képzelegniük. Ehelyett szigorú vizsgálatot szorgalmazhatnának a rendőrség kebelén belül mindenütt, ahol igazoltatás, kihallgatás vagy fogva tartás közben erőszakos cselekményekre kerülhet sor. Az ilyen fellépéstől határozottan javulna az ország megítélése.

Attól is javulna, ha az illetékesek a médiahelyzetről külföldön kialakult lecsúszó képet nem a hozzá nem értés vagy az aknamunka számlájára írják, hanem fellépnének a közszolgálati médiában diadalmasan rohamozó pártállami tendenciák és a szélsőjobboldali nyomulás ellen. Az Országimázs Központnak meg kellene értetnie a kormánnyal, hogy demokratikus pártok nem kényszeríthetők közös kurátorállításra egy olyan szélsőjobboldali szervezettel, amely a nyugat-európai demokráciák többségében meg sem mukkanhat közszolgálati képernyőn vagy mikrofon előtt. Ezzel valóban javítanák az ország megítélését. Schmidt

MONDOM A MAGAMÉT Országimázs, Ó!

Mária arra a kérdésre, hogy a politika nem avatkozik-e bele túlzottan a Magyar Televízió és a Magyar Rádió életébe, ezt tudta felelni: „Miért, emlékeznek olyan pillanatra, amikor másként volt?” Az Országimázs Központnak fel kellene világosítania a tanácsadó asszonyt arról, hogy ez nem célravezető válasz. Először is: a közszolgálati adók ilyen mérvű államosítására és jobbra tolására még Nahlik és Csúcs igazgatása alatt sem került sor. Másodszor is az ország imázsának nem tesz jót, hogy a médiának ezt a teljesen torz állapotát, mely évtizedek óta ismeretlen Nyugat-Európában, örök magyar sajátosságnak tünteti fel.

Az Országimázs Központnak, ha komolyan venné feladatát, nem a strasbourgi romadöntések ellen kellene izgatnia, hanem a diszkrimináció ellen, mely polgártársaink egy részét kirekeszti az emberhez méltó élet keretei közül. Nem a bajok feltárói, hanem a bajok ellen kellene fellépnie. Egy szó, mi száz: az Országimázs Központnak nem a torzulások és visszaélések lehazudását, hanem megszüntetését kellene feladatának tekintenie. Igaz viszont, hogy ha ezt egy kormány szerv sikerrel megtehetné, akkor szükség sem volna rá.